

ESTI LEVÉL.

Arcomat soha nem látta,
pedig este van, de én szeretem Őt,
s Ő tudja ki vagyok én.

Ó furcsa betűk: Ő lámpa előtt ült
és maga elé beszélt akkor,
míg kisírt és derült érzéssé
szaladtak a szavak, s most itt van,
lila bogarak futnak a szemem elé, —
mily zsidbasztó áldás!
futnak, majd megállnak, sok apró állatocskák
s te árva férfi szóbaállsz velük,
a lelkükkel beszélsz: mit akarnak tőled
e kicsiny világban?

De egyszerre csak eloltod a lámpát,
mint szomorú kamaszok szokták
s a tűzbe dobsz valami ártatlan
papirost, — ó hiába szeretnéd lehúzni most
szemérmes szempilládat:
a késő őszi éjben két elfáradt lélek
hangosan lobogni kezd.

(Ujpest.)

BERDA JÓZSEF.

RORÁTÉ.

Ó, nézd ezt az esteli fényt,
mely már a hajnalt zengi:
Mária Asszony áldott titka
ragyog le ránk. Most mindenki
boldoggá hevül, a pap sötét-
lilában mond misét s mintha
testét veszítené, egészen átszellemül,
hogy végre magához vehesse Jézust, — míg
az ablakokon lassan keresztüldereng
az angyali üdvözlőt első sugára . . .

(Ujpest.)

BERDA JÓZSEF.